

SỐ MỆNH

Lời tác giả: Tưởng nhớ đến ngày 30 tháng tư, tôi cảm thấy buồn ngùi thương xót những thanh niên trai trẻ của VNCH đã hy sinh vì đất nước, bỏ lại vợ và con thơ ở nhà. Những thiếu phụ tuổi đời còn quá trẻ đã phải tần tảo nuôi con nhỏ, không đủ cơm ăn áo mặc. Nhiều người vì bệnh tật, đau ốm không đủ tiền chữa trị đã rời bỏ trần thế để lại những đứa trẻ vô tội, không nhà không cửa, lê lét đầu đường xó chợ, không nơi nương tựa. Thật đau lòng.

Tôi cảm hứng nên viết mẫu chuyện tưởng tượng “**Số Mệnh**”. Tôi chắc rằng có nhiều chuyện xảy ra còn tang thương hơn cả câu chuyện tôi tưởng tượng viết ra mà chúng ta không hề biết. –Minh Thảo

Đã trên 20 năm, hôm nay Lệ lại trở về Việt Nam để bốc mộ phần của Bố Mẹ Lệ đem tro cốt về Mỹ. Lệ cố gắng nhắm mắt dỗ giấc ngủ trên chuyến bay dài đằng đẵng gần một ngày trời, nhưng không tài nào Lệ chợp được mắt. Nàng vẫn mơ mơ màng màng, rồi những hình ảnh cuộc sống của gia đình Lệ trước kia lần lượt sống lại trong ký ức của nàng. Lệ nghe văng vẳng tiếng nói, lời kể chuyện của Mẹ nàng như đang thủ thỉ bên tai.

Lệ nghiêng đầu áp má vào chiếc gối trên ghế máy bay tưởng như đang áp vào lòng ngực ấm áp của người Mẹ yêu dấu, để nghe mẹ kể về mối tình đầu nồng thắm của Bố Mẹ Lệ.

Ba của Lệ là con thứ hai của một gia đình trung lưu sống tại Sài Gòn. Sau khi Ba lấy được mảnh bằng Phổ Thông, học hết bậc Trung Học, Ba theo học trường Sư Phạm và được thuyên chuyển đi dạy tại một trường tiểu học ở tỉnh Vĩnh Bình.

Ba mượn một căn nhà một tầng gồm có một phòng khách, một phòng ngủ và phòng ăn chung với nhà bếp vừa đủ tiện nghi để sinh sống. Căn nhà tuy không lớn nhưng rất xinh xắn được bao bọc bởi hàng rào với những hàng cây xanh được cắt ngắn bao quanh nhà. Trước mặt nhà có một lối đi vào lát gạch. Căn nhà này ở kế cận tỉnh Vĩnh Bình, cách khoảng một cây số nơi Ba dạy học. Hàng ngày Ba đi xe đạp tới trường để dạy.

Ba đã cố gắng dành dụm được một số tiền để làm đám cưới với mẹ của Lệ. Nhưng khi xin phép ông bà Nội để cưới mẹ thì không được chấp nhận vì ông bà nội phản kháng rất quyết liệt và nói sẽ từ Ba nếu Ba lấy Mẹ vì mẹ là con mồ côi.

Những tình cảm của Ba Mẹ Lệ rất sâu đậm họ đã quen nhau, yêu thương nhau say đắm đã mấy năm qua từ ngày Ba con cắp sách đi học khi còn ở Sài Gòn. Năn nỉ ông bà Nội nhiều lần không được, Ba đành âm thầm làm đám cưới với mẹ và nhờ bác Cả là người nuôi nấng mẹ Lệ thay mặt cha mẹ Lệ đứng ra làm lễ cưới. Đám cưới của Ba Mẹ diễn ra

rất đơn giản gồm gia đình bác Cả và vài người quen thuộc trong gia đình. Ngày làm đám cưới, Ba của Lệ mới 23 tuổi và mẹ của Lệ mới 21 tuổi.

Hoàn cảnh của mẹ thật tội nghiệp. Gia đình Mẹ của Lệ là người miền Bắc, sinh sống tại một làng gần tỉnh Sơn Tây và làm nghề dệt vải nên gia đình mẹ của Lệ thuộc hàng khá giả trong làng. Mẹ Lệ là con độc nhất trong gia đình nên được bố mẹ rất thương yêu. Dù trường học xa nhà nhưng ông bà ngoại của Lệ vẫn gửi mẹ của Lệ tới trường để học và mong mẹ của Lệ có một tương lai sáng lạng.

Cuộc sống đang an lành yên vui thì chiến tranh Pháp–Việt bùng nổ. Chẳng may một trái bom đã rớt trúng vào xóm nhà nơi gia đình của mẹ Lệ ở. Thế là ông Bà Ngoại đã ra đi không lời từ giã với mẹ của Lệ.

Mẹ của Lệ sống sót nhờ lúc đó đang ở trường học nên tránh được tai nạn thảm khốc. Sau khi nghe tin ông bà ngoại qua đời. Anh của ông bà ngoại của Lệ ở Hà Nội là bác Cả vội tới để lo chôn cất em và mang mẹ của Lệ về nuôi. Vì vậy mà mẹ Lệ đã trở thành đứa trẻ mồ côi.

Từ đó mẹ Lệ được đùm bọc chung sống trong gia đình bác Cả và được hai bác nuôi nấng cho đi học cùng với các anh chị con của bác. Cuộc sống trong gia đình bác Cả cũng đủ ăn, bình thường. Nhưng khi Mẹ sống với hai bác Cả được ít năm thì chiến tranh chấm dứt, nước Việt nam chia đôi hai miền. Rất nhiều gia đình di cư vào miền Nam để tránh nạn cộng sản. Mới đầu bác Cả không muốn di cư vào Nam vì còn luyến tiếc nhà cửa công ăn việc làm đã quen thuộc, xây dựng bao nhiêu năm trời. Nhưng khi bác Cả trai về quê thăm họ hàng, bác đã chứng kiến những cảnh đầu tó dã man của Việt Minh đối với các điền chủ, dân làng nên bác quyết định đưa gia đình di cư vào Sài Gòn. Cũng nhờ có chút vốn liếng mang theo hai bác đã mượn được một căn nhà ở đường Nguyễn thiện Thuật vừa ở vừa mở cửa bán hàng tạp hóa và nhận may sửa quần áo như khi hai bác ở Hà Nội đã làm. Hai bác có 3 người con, 2 trai một gái, kể cả Lệ là 4. Vì mẹ của Lệ lớn hơn con gái bác, nên sau khi mẹ học lên đến trung học thì mẹ phải nghỉ học ở nhà giúp bác gái công việc nhà và cắt may. Chính nhờ nghề may cắt này đã nuôi sống mẹ và Lệ sau này.

Mẹ là một cô gái rất hiền hòa, vui vẻ, dễ thương nên được lối xóm thương yêu. Mẹ có khuôn mặt trái soan, nước da trắng của gái miền Bắc, nhất là đôi mắt to tròn, người mảnh khảnh. Cũng chính vì những điểm đặc biệt đó mà lần đầu tiên Ba của Lệ đi lấy áo dài may cho bà Nội khi gặp mẹ của Lệ, Ba đã có cảm tình ngay với mẹ. Rồi từ đó Ba cứ lấy có khi may áo, khi sửa quần để gặp mẹ Lệ. Hai người đã trở nên quen biết thân mật từ đó. Còn Ba của Lệ dáng dấp cao ráo, có vẻ đẹp của một người thanh niên mạnh mẽ với nước da ngăm ngăm.

Sau khi làm đám cưới Ba đã đưa mẹ về Vĩnh Bình cùng chung sống hạnh phúc bên nhau.

Ba rất chịu khó siêng năng và rất thương yêu mẹ, ba thường giúp mẹ công việc sau giờ dạy học. Cả hai đã sống với nhau rất hạnh phúc đầm ấm, không một lời to tiếng. Hàng ngày Ba đi dạy học, Mẹ thì ở nhà nhận may cắt áo quần do các tiệm đưa và khách hàng mang tới may nên cuộc sống của gia đình cũng thoải mái đầy đủ. Lấy nhau khoảng một năm thì Mẹ có thai Lê. Ba Mẹ rất vui mừng và đã cùng nhau đặt tên cho con trước. Ba nói nếu là trai thì lấy tên theo vần Ba tức là Thiên vì ba là Thịnh, nếu là gái thì lấy tên Thu Lê vì Mẹ là Thu Lan.

Cuộc sống gia đình của Ba Mẹ đang đầm ấm yên vui thì có lệnh động viên, Ba phải nhập ngũ ra chiến trường. Khi tiễn chân chồng, mẹ đã khóc sung cả mắt vì lo lắng. Hàng ngày mẹ đều trông ngóng thư của Ba gửi về, mỗi lần nhận được thư của Ba, Mẹ vui hẳn lên và cảm thấy ấm áp trong lòng bớt nỗi nhớ nhung và hàng đêm mẹ thường cầu nguyện cho Ba được bình an nơi chiến trường. Lúc này bụng mẹ đã lớn chỉ còn 2 tháng nữa là đến ngày sanh nở. Khi được tin Mẹ sanh Lê, Ba xin nghỉ được 3 ngày phép để về thăm mẹ cũng như để biết mặt con gái. Rồi ba lại phải trở lại chiến trường. Ai ngờ ngày đó cũng là ngày cuối cùng của Ba xum họp với gia đình và cũng là ngày cuối cùng nhìn được mặt con gái còn đỏ hỏn nằm trong nôi.

Khi Lê vừa được 3 tháng thì Mẹ Lê đã nhận được hung tin báo ba đã tử trận tại chiến trường, Mẹ đã xỉu khi nhận được hung tin.

Lúc Ba vĩnh viễn ra đi Lê mới được 3 tháng, không được thấy Ba bằng xương bằng thịt ngoài việc xem hình Ba và lời Mẹ mô tả về Ba mỗi tối khi mẹ ôm Lê trong vòng tay. Mẹ để hình của Ba trên bàn thờ và mẹ nắm tay Lê dẫn tới trước bàn thờ để Lê thấp nhang cho Ba và mẹ thường hay cầu nguyện, nói chuyện với Ba trong hình, cũng như xin Ba che chở mẹ và Lê được bình an. Lúc Ba còn sống Ba đã nói với mẹ khi nào con sanh ra đủ cứng cáp biết đi, anh sẽ đưa em và con về thăm ông bà Nội. Thấy cháu nội dễ thương chắc ông bà Nội sẽ tha thứ. Những lời mong ước của ba đã không được như ý.

Sau khi chôn cất Ba, mẹ đã ốm đi rất nhiều và không còn vui vẻ như trước, phần vì thương nhớ chồng, phần vì phải lo thức khuya dậy sớm tảo tần lo làm việc để sinh sống nuôi con.

Sau đó thời thế đổi thay, cuộc sống trở nên khó khăn, mọi người đều vất vả, chật vật không đủ ăn đủ mặc như trước. Vì vậy không còn có người may mặc, sửa đồ như trước nên mẹ của Lê cũng rơi vào trong hoàn cảnh túng thiếu. Cũng may nhờ Ông bà chủ nhà rất tốt bụng, thấy hoàn cảnh đáng thương của Mẹ một thiếu nữ còn quá trẻ mà đã góa chồng nên bà chủ nhà thương tới thăm mẹ con của Lê giúp đỡ thêm những rau trái trong vườn của bà. Nhà của bà chủ ở ngay kế cận cạnh nhà Ba Mẹ mượn nên rất tiện việc giúp đỡ.

Khi Lê lên 5 tuổi thì mẹ cho Lê đi học. Mỗi đêm mẹ thường kèm Lê tập đọc, tập viết, kể truyện cổ tích và nhất là mẹ hay kể và nhắc tới chuyện của Ba Mẹ với những kỷ niệm thật

tuyệt vời của thời mới quen nhau mà Mẹ không thể nào quên được. Mẹ thường ôm Lê vào lòng hôn trên mái tóc, lên má Lê và khuyên nhủ dặn dò Lê đủ điều, dù lúc đó Lê mới 6 tuổi nhưng có lẽ vì hoàn cảnh nghèo khó nên Lê đã hiểu biết hơn so sánh với những đứa trẻ cùng tuổi. Lê cũng đoán hiểu sự đơn chiếc lo âu, thương yêu của mẹ dành cho Lê. Những lúc như vậy Lê chỉ biết sà vào lòng mẹ, ôm mẹ và nói “Con thương Mẹ nhiều lắm.” Mỗi tối trước khi đi ngủ mẹ thường xoa lưng cho Lê để Lê dễ rơi vào giấc ngủ. Mỗi ngày vào buổi sáng Mẹ đưa Lê đi học rồi trở về nhà để tiếp tục may đồ, đến trưa tới giờ tan học mẹ đã đứng sẵn cổng trường đón Lê về. Ngày nào cũng như ngày đó Lê tung tăng nắm tay đi bên cạnh mẹ, huyền thuyên nói chuyện một cách thật hồn nhiên. Lê rất thông minh và học rất chăm chỉ nên được cô giáo ở trường yêu thương khen thưởng. Mỗi lần có giấy khen mẹ của Lê rơi nước mắt hôn Lê và nói “con ngoan của Mẹ. Mẹ vui lắm” và thưởng cho Lê một cái áo mới do chính tay mẹ may cắt. Lê thích lắm rúc đầu vào lòng mẹ nũng nịu, ôm mẹ hôn liên hồi để cảm ơn mẹ. Hai mẹ con Lê sống quấn quít bên nhau rất thắm thiết.

Mẹ cũng được mấy thanh niên trong tỉnh, trong làng dòm ngó có ý muốn kết hôn cùng Mẹ, nhưng Mẹ đã từ chối và một lòng chung thủy cùng Ba và Mẹ nói với Lê “Mẹ có Lê bên cạnh là đủ rồi, con là nguồn sống của Mẹ”. Lê thương Mẹ lắm nên cố gắng học và giúp mẹ công việc vặt trong nhà, phụ mẹ nấu ăn. Hai Mẹ con hủ hí sống bên nhau rất hạnh phúc. Nhưng không may đã xảy ra cho người dân Việt khi miền Nam Việt Nam lại lọt vào tay Cộng sản, dưới sự thống trị độc ác tàn sát những người làm việc dưới chế độ Cộng Hòa, đã cầm tù họ và gây ra không biết bao nhiêu tang tóc khổ sở, điêu linh, nhà tan cửa nát cho nhiều gia đình. Đời sống của mọi người lúc đó thật vất vả khó khăn, dù mọi người đã phải thắt lưng buộc bụng nhưng cũng không đủ sinh sống. Ngay những gia đình khá giả cũng trở thành hai bàn tay trắng. Họ đã phải buôn thúng bán bưng, đàn ông thì phải đi lao động, tù đày. Nếu may mắn được thả cũng chỉ đi đập xích lô hoặc làm những nghề lao động nặng nhọc để kiếm miếng cơm nuôi gia đình. Cuộc sống của phần lớn mọi người đều rơi vào cảnh túng thiếu, bữa no bữa đói. Mẹ Lê cũng không tránh khỏi cuộc sống khó khăn đó. Vì không có tiền nên không còn nhiều người may mặc như trước nữa, nên Mẹ của Lê phải nấu chè sương sa hạt lựu mang ra bên xe đồ bán thêm để kiếm sống. Mẹ đã phải mang Lê theo khi đi bán vào ban ngày, tối về thì Mẹ may, sửa chữa quần áo cho khách. Mẹ cũng làm thêm một khay gỗ nhỏ cho Lê đeo trên cổ bày bán ít bánh kẹo cho khách trên xe đồ lên xuống ngay cho Mẹ ngồi bán, để Mẹ có thể coi chừng an ninh cho Lê. Cuộc sống tuy cực khổ, túng thiếu nhưng mẹ vẫn táo tợn kiên nhẫn lo cho Lê đầy đủ. Cuộc sống vất vả đã làm cho Lê hiểu biết hơn trước tuổi của Lê.

Đến một ngày nọ mẹ Lê đi tới trường đón Lê đã bất thần gặp ngay một trận mưa rất lớn đã làm quần áo của Mẹ ướt đẫm nước mưa, nhưng Mẹ vẫn cố gắng tới trường để đón Lê cho kịp giờ tan học. Từ hôm đó mẹ Lê ngã bệnh vì bị sung phổi. Bác sĩ nói phải nằm tĩnh dưỡng uống thuốc mới khỏi được. Nhưng Mẹ Lê nào được tĩnh dưỡng, thuốc chữa trị không đủ tiền để mua. Đã vậy Mẹ vẫn phải làm việc rất khuya để may cắt mới đủ tiền trả tiền nhà mua đồ ăn uống. Nhiều khi không nhận được nhiều đồ may mẹ của Lê đã không đủ tiền để trả tiền nhà cho ông bà Sáu chủ nhà. Ông Bà Sáu hiểu tình cảnh khó khăn của

Mẹ nên cũng cho mẹ Lệ khát trả sau. Tính Mẹ lại rất ngại khi thiếu tiền nhà của bà Sáu, nên Mẹ đã thức khuya cố gắng làm việc không ngừng vì vậy bệnh mẹ mỗi ngày trở nên nặng thêm. Đến một ngày kia bệnh của mẹ quá nặng, mẹ không ăn uống được như trước, mỗi ngày một yếu đi. Lệ lúc đó mới 7 tuổi chẳng biết làm gì hơn là ôm mẹ khóc và Mẹ cũng xiết chặt ôm Lệ trong vòng tay yếu ớt mà không cảm được nước mắt.

Nhờ Lệ hay vào bếp phụ mẹ nên Lệ cũng biết thổi cơm, nấu cháo để mẹ ăn. Thấy mẹ nằm thêm thiếp trên giường Lệ ôm mẹ khóc và nói “mẹ cố gắng ăn cháo đi, con sợ lắm”. Mẹ Lệ cố gắng húp ít muỗng cháo để Lệ an lòng và căn dặn Lệ cố gắng học hành và nếu mẹ có mệnh hệ nào thì Lệ về Sài Gòn tìm gặp hai bác Cả giúp đỡ. Lúc Lệ còn bé Mẹ có bông Lệ về thăm gia đình bác Cả mấy lần, nhưng tình cảnh của gia đình bác Cả cũng thiếu hụt và cuộc sống cũng rất thiếu thốn sau ngày Việt cộng chiếm miền Nam. Vì vậy Mẹ không về thăm Bác Cả nữa sợ bác lo lắng cho mẹ cũng như Mẹ không còn khả năng để mua vé xe đò đi về Sài Gòn thăm Bác.

Mẹ trải qua mấy tuần nằm trên giường bệnh, không còn ăn uống được nữa. Rồi một sáng kia khi Lệ tỉnh dậy, vội đi hâm cháo nóng để mẹ ăn, nhưng thấy mẹ nằm yên lặng. Lệ tưởng đâu mẹ mệt không dám đánh thức. Nhưng thấy lâu quá chẳng thấy mẹ dậy, Lệ rón rén đến bên cạnh mẹ lay gọi, nhưng mẹ đã không trả lời và người mẹ đã lạnh ngắt. Lệ sợ quá khóc òa lên và chạy sang nhà bà Sáu ở kế bên thông báo. Thế là Mẹ Lệ đã qua đời, Lệ khóc thảm thiết bên xác mẹ. Bà Chủ nhà và hàng xóm đã xúm lại giúp Lệ và đem bán đồ đạc trong nhà của Mẹ để lấy tiền chôn cất cho mẹ. Đám ma diễn ra thật buồn thảm, tang thương chỉ có một đứa bé gái nhỏ xíu đi sau quan tài với vài người hàng xóm của bố mẹ, không trống không kèn, không hoa, không quả. Mẹ của Lệ đã được chôn bên cạnh mộ của Ba. Thế là ngàn thu vĩnh biệt Mẹ, Mẹ đã bỏ Lệ lại bơ vơ một mình. Trước kia Ba mất còn có Mẹ. Nay Lệ biết nương tựa ai đây. Lệ khóc sụt sùi sung cả mắt kêu gào mẹ. Ông bà Sáu thấy Lệ không nơi nương tựa nên đã đưa Lệ vào một cô nhi viện ở tỉnh. Cô nhi viện này là của một nhà thờ do Các Cha và Dì Phước chăm lo. Lệ sống trong cô nhi viện khoảng một năm và Lệ nay đã gần 8 tuổi. Lệ rất ngoan, luôn luôn cố gắng chăm chỉ nghe những lời giảng dạy của các Dì Phước. Ngoài giờ học Lệ giúp những công việc vặt trong cô nhi viện. Một bữa kia Lệ đang loay hoay quét dọn trong phòng thì được Cha bề trên cho biết có một cặp vợ chồng ở Mỹ muốn xin Lệ về làm con nuôi và đương làm thủ tục giấy tờ cho Lệ đi Mỹ. Sau đó Lệ được một người thuộc hội con nuôi tới đón đưa Lệ đi Mỹ.

Trên đường tới Mỹ, trải qua một chuyến bay dài đằng đẵng, tuy mệt mỏi nhưng Lệ không tài nào ngủ được phần vì hồi hộp, phần vì sung sướng được qua Mỹ, được sống với cha mẹ nuôi. Cuối cùng máy bay đã đáp xuống phi trường Dulles ở Mỹ. Khi xuống máy bay, Bố Mẹ nuôi của Lệ đã đứng đợi và đón Lệ ngay tại công ra. Mẹ nuôi đã mang và khoác cho Lệ một chiếc áo coat màu đỏ rất đẹp, vì lúc đó vào cuối tháng hai thời tiết vẫn còn lạnh. Còn Ba nuôi thì đưa cho Lệ một con gấu nhồi bông trắng phau, trên cổ có thắt một chiếc nơ careau rất dễ thương. Cha mẹ nuôi xách hành lý của Lệ và đưa Lệ ra xe. Nói là hành lý chứ sự thật gia tài của Lệ mang theo chỉ có chiếc cặp đi học trong đó Lệ để mấy

tấm hình của Ba Mẹ chụp chung nhau khi đám cưới, hình của Mẹ bông Lê và 2 bộ quần áo cũ của Lê, vốn vẹn gia tài của Lê chỉ có vậy.

Ba nuôi nhắc Lê vào xe hơi và cài giầy an toàn cho Lê và để Lê ngồi ở phía sau xe. Ngồi trên xe nhìn qua cửa sổ Lê thấy đường sá ở Mỹ sao rộng lớn quá, những chiếc cầu vồng chạy chồng lên nhau mà Lê được các Di Phước chỉ dạy cho học sinh trong sách tiếng Anh khi ở Việt Nam. Nay Lê đã thấy tận mắt và Lê thấy nó còn đồ sộ hơn trong hình rất nhiều, Lê ngỡ ngác nhìn tưởng như mình đang mơ đang lạc vào thế giới thần tiên mà Lê không bao giờ dám nghĩ tới.

Khoảng nửa tiếng lái xe thì về tới nhà của bố mẹ nuôi. Xe vừa chạy tới trước nhà thì 2 công sắt từ từ mở rộng để xe chạy vào mà không có người mở cửa, xe chạy trên một drive way lát gạch. Ba nuôi ngừng xe ngay trước cửa nhà rồi xuống xe mở cửa dắt Lê vào nhà. Lê thấy ngôi nhà của Ba Mẹ nuôi đồ sộ và lớn quá, Lê trở mắt nhìn tưởng như một lâu đài trong truyện cổ tích. Mẹ nuôi nắm tay Lê đưa vào trong nhà và dẫn Lê lên lầu để chỉ phòng ngủ của Lê. Lúc đó Lê đâu có biết nói tiếng Anh, Lê chỉ học được ít câu tiếng Anh ở nhà thờ dạy cho Lê trước khi đi Mỹ. Nhưng nghe mẹ nuôi và cử chỉ của mẹ nuôi Lê cũng đoán biết được bà muốn nói gì. Khi lên hết chiếc cầu thang thì mẹ nuôi đưa Lê tới một căn phòng phía trái gần cuối hành lang, bà mở cửa đưa Lê vào phòng và nói đây là phòng của con. Lê liếc nhìn đồ đạc trang trí trong phòng, Lê chung hứng như từ trên cung trăng rớt xuống và tưởng như đây là một giấc chiêm bao. Căn phòng ngủ của Lê còn lớn hơn cả căn nhà của Ba Má Lê ở VN ngày xưa. Một chiếc giường sơn trắng, nệm được phủ bởi một cái comforter với ruffer màu trắng pha màu hồng rất thanh nhã với mấy chiếc gối chồng lên nhau rất mỹ thuật bày trên đầu giường. Hai bên đầu giường là 2 cái bàn nhỏ, mỗi bên có một cây đèn, bên trái gần chiếc giường là một tủ đựng quần áo có 4 ngăn kéo, bên phải là một cái dresseur trên có một tấm kiếng rất lớn và một chiếc ghế ngồi để trang điểm, chải tóc. Kế cận gần cửa sổ là một cái bàn học, trên có để bút và những dụng cụ cho học sinh và một chiếc đèn nhỏ để trên bàn. Lê bàng hoàng và cảm động muốn rơi nước mắt trước sự chăm lo quá đầy đủ của Bố Mẹ Nuôi. Nàng quả thật may mắn đã được ơn trên phù hộ.

Tuần lễ đầu tiên, Mẹ nuôi đưa Lê đi mua sắm áo quần, dụng cụ cần thiết và đưa Lê đi làm thủ tục để nhập học. Lê bắt đầu nhập vào cuộc sống mới ở Mỹ mà Lê không dám mơ tưởng tới.

Ba Má nuôi của Lê khoảng trên 40 tuổi. Ba nuôi là một bác sĩ có phòng mạch riêng ở tỉnh Great Falls, gần nhà. Mẹ nuôi là một giáo sư dạy trung học. Tuy Ba nuôi có phòng mạch riêng, công việc rất khá, nhưng Mẹ nuôi vẫn muốn đi dạy học.

Trong thời gian Lê học tiểu học thì Mẹ nuôi đưa đón Lê. Khi Lê lên đến trung học thì Lê đi xe buýt nhà trường đưa đón. Vì được Mẹ nuôi kèm và nhờ sự thông minh trời cho nên Lê học rất giỏi và Lê đã được học lớp dành riêng cho những học trò giỏi.

Thấm thoát đã đến ngày Lệ vào đại học, Lệ được mấy đại học nổi tiếng như Havard nhận, nhưng Lệ không muốn ở xa cha mẹ nuôi, nên Lệ đã theo học trường UVA ở Charlottesville và ở nội trú. Cuối tuần Ba Mẹ nuôi hay tới đón Lệ ra ngoài đi ăn uống hay ngày lễ thì đón Lệ về nhà. Mỗi năm vào dịp lễ hay nghỉ hè Ba Mẹ nuôi thường đi du lịch và mang Lệ theo, đi thăm viếng thường lăm tháng cảnh ở các nơi như Âu Châu, Ý, Spain, Hawaii và nhất là hay đi biển trong nước Mỹ. Ba Mẹ nuôi rất thương yêu Lệ như con ruột và mỗi khi nói chuyện với bạn bè hai người luôn luôn giới thiệu đây là con gái tôi, không bao giờ ông bà nói Lệ là con nuôi. Lệ rất cảm động và sung sướng đã được sự thương yêu chăm sóc của Ba Mẹ nuôi, nên Lệ đã cố gắng học hành và ngoan ngoãn nghe lời dạy dỗ của ông bà để không phụ công ơn dưỡng dục của bố mẹ nuôi.

Thấm thoát Lệ đã ra trường và trở thành một vị bác sĩ như ba nuôi. Lệ đã làm việc tại một nhà thương vùng Fairfax ở gần nhà. Bây giờ Lệ không còn ốm yếu gầy còm nữa, Lệ đã là một cô gái cao lớn gần 6 feet và có một vẻ đẹp thanh tao, dịu hiền. Tính tình vui vẻ thân thiện giống y như mẹ của Lệ.

Sau một năm ra trường làm việc Lệ ngỏ lời xin phép Bố Mẹ nuôi cho Lệ về Việt Nam bốc mộ ba mẹ Lệ để mang tro sang Mỹ mà Lệ cùng Ba mẹ nuôi đã khổ công tìm kiếm khá lâu mới kiếm ra mộ của ba mẹ của Lệ qua sự liên lạc những người ở tỉnh Vĩnh Bình và nhà thờ nơi nuôi Lệ trước kia. Một phần cũng may vì nơi chôn Bố Mẹ không phải là nơi thắng cảnh nên chưa bị san bằng thay đổi.

Lệ đang mơ màng thì nghe tiếng cô chiêu đãi viên hàng không nói trên loa máy bay sắp sửa đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất trong ít phút. Xin quý vị cài giây an toàn và để ghế thẳng lên. Lệ giật mình mở mắt ngồi ngay ngắn lại, nàng vội lấy khăn thấm những dòng nước mắt còn đang lan trên hai gò má nàng.

Khi Lệ tới tỉnh Vĩnh Bình, Lệ được người hướng dẫn và cô con gái lớn của bà Sáu chủ nhà trước kia đưa Lệ tới mộ phần của Ba Mẹ Lệ. Trên con đường ngoằn ngoèo lồi lõm chỉ đủ hai người đi song song, hai bên vệ đường cây cỏ hoang dại rậm rạp nghiêng ngả không người thu dọn. Người hướng dẫn phải cầm dao phát những nhánh cây cỏ dại trên đường để lấy lối đi. Trời hôm đó thật oi bức nóng nực làm da mặt Lệ nóng rát, mồ hôi chảy nhễ nhại mặc dù Lệ đã đội nón. Khi tới mộ phần của bố mẹ, người hướng dẫn phải phát cỏ mọc cao phủ đầy hai ngôi mộ Lệ mới thấy hai tấm mộ bia khắc tên bố mẹ nằm trôi lên mặt đất chỉ khoảng hai gang tay vì mộ phần đã bị lún sâu dưới mặt đất. Lệ nghẹn ngào, đau thắt trong lòng, nước mắt tuôn trào khi thấy mộ của Ba Mẹ. Cuối cùng Lệ đã mang tro cốt của Ba Mẹ Lệ về Mỹ và đem chôn 2 hũ tro trong một nghĩa trang ở Fairfax để Lệ có thể lui tới thăm viếng.

Lệ thường hay đi làm những công tác từ thiện tới các nước nghèo để giúp đỡ khám bệnh, chữa trị cho những trẻ mồ côi ở các cô nhi viện, các làng xóm hẻo lánh như ở Việt Nam, nhất là nơi tỉnh cũ ngày xưa gia đình Lệ ở. Đôi khi Lệ sang tận Ấn Độ, Phi Châu để đi làm công tác từ thiện. Cũng trong một chuyến đi công tác từ thiện Lệ đã gặp một bác sĩ

người Mỹ có cùng chí hướng với nàng. Họ đã yêu nhau và kết hôn cùng nhau và nay đã có 2 đứa con. Gia đình Lệ ở cùng tiểu bang với Ba Mẹ nuôi và họ thường xuyên đến thăm Ba Mẹ nuôi và ông bà cũng rất thương yêu mấy đứa con của vợ chồng Lệ.

Lệ luôn luôn ghi tạc lòng thương yêu dạy dỗ của Ba Mẹ nuôi nên Lệ mới có ngày nay và nàng ghi khắc trong lòng sẽ ở gần cha mẹ nuôi để giúp ông bà khi tuổi già sức yếu. Lệ cũng cảm ơn nước Mỹ đã có một hệ thống giáo dục tân tiến nên Lệ đã có được thành quả của ngày hôm nay. Chắc Ba Mẹ Lệ nơi tuổi vàng đang mỉm cười sung sướng hãnh diện về đứa con gái thân yêu của mình.

Chỉ tiếc thương và đau lòng cho những người thiếu may mắn đã sanh ra ở một nước nghèo nàn, chậm tiến không có phương tiện để những đứa trẻ sinh ra có cơ hội phát triển tài năng, có một cuộc sống an lành.

Minh Thảo Elizabeth Hoàng

Nguồn: Internet eMail by elizabeth hoàng chuyên

*Đăng ngày Thứ Hai, April 29, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*